

Arrest

nr. 182 978 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* H. CILINGIR en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Mogadishu. In 2007 begon u aan uw training als verpleegkundige in het Medina ziekenhuis. In 2011 veranderde u van werk en begon u te werken in het militair hospitaal in district Hodan. In juni 2011 werd u op weg naar Ceelashabiyaha gearresteerd door Al Shabaab en na enkele uren weer vrijgelaten. In 2013 ontvangt u enkele telefonische bedreigingen van hen. In april 2013 wordt er een aanslag op uw leven gepleegd waarbij er een bom ontploft die aan uw wagen was bevestigd. U verblijft 25 dagen in het ziekenhuis en gaat daarna terug naar huis.

In augustus 2013 wordt u telefonisch bedreigd door Al Shabaab en besluit u uw telefoon uit te zetten. U begint uw vertrek uit Somalië te regelen en blijft ondertussen ondergedoken in uw ouderlijk huis waar u al die tijd woonde.

U vertrekt op 17 april 2015 en reist via Dubai, Soedan, Libië, Italië en komt op 20 juni 2015 in België aan. Op 24 juni vraagt u asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er op verschillende substantiële punten tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en wat u heeft verklaard tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Zo is het bijvoorbeeld opmerkelijk dat u nog 2 jaar nadat zich het laatste incident heeft voorgedaan in Mogadishu bent gebleven en dit op dezelfde woonplaats als waar u daarvoor verbleef. Uw verklaringen voor dit element in uw verhaal, dat toch wel in ernstige mate vraagtekens plaatst bij het vereiste actuele element van het door u gelopen risico, zijn compleet verschillend van elkaar. Zo verklaarde u bij DVZ dat het 2 jaar duurde eer uw moeder de grond kon verkopen en dat u dit geld nodig had om uw reisweg te bekostigen. Tijdens uw gehoor bij het CGVS vertelt u echter een heel ander verhaal (gehoorverslag 26 juli 2016, hierna CGVS, p. 8). Daar luidde uw verklaring dat u deze tijd nodig had om een visum voor Soedan aan te vragen. Niet alleen ontkent u uw eerdere verklaring over de bouwgrond (CGVS p. 9), uw tweede verhaal is bovendien niet logisch aangezien u de rest van uw reisweg wel met valse documenten heeft gereisd. Bovendien is het niet aannemelijk dat het verkrijgen van een vals visum, zoals nadien is gebleken, 2 jaar zou kosten.

Verder verklaarde u ook bij uw eerste interview bij DVZ dat u bij uw arrestatie door Al Shabaab enkele dagen werd vastgehouden, terwijl u aan het CGVS vertelt dat u reeds enkele uren later werd vrijgelaten. Ook de reden en de plaats van uw arrestatie zijn anders (CGVS p. 9 en 12). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt antwoordt u dat de arrestatie waarover u bij DVZ vertelde wel degelijk heeft plaatsgevonden en dit vooraleer u gearresteerd werd op weg naar Ceelashabiya, maar u verklaart wel opeens dat u onmiddellijk terug werd vrijgelaten. Het is onwaarschijnlijk dat u zich over dergelijke zaken zou kunnen vergissen en niet meer correct zou weten hoe lang u nu juist telkens werd vastgehouden door Al Shabaab.

Ook is het opmerkelijk dat u, volgens uw eigen verklaringen, geen bedreigingen meer heeft ontvangen na augustus 2013, dat terwijl u pas in april 2015 Mogadishu heeft verlaten. U verklaart dit zelf door te zeggen dat u uw telefoon had uitgezet (CGVS p. 11). Bij DVZ verklaarde u echter dat u een volledig ander nummer heeft genomen, wederom een tegenstrijdigheid. Bovendien zijn geen van beide verklaringen aannemelijk en verklaren zij geenszins waarom er zich geen enkel incident meer heeft voorgedaan in de jaren voor uw vertrek. Volgens uw verklaringen was Al Shabaab niet op de hoogte van uw woonplaats (CGVS p. 11) en ging u de jaren voor uw vertrek niet naar buiten. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat Al Shabaab tijdens die 16 maanden tussen de laatste bedreiging en uw eigenlijke vertrek niet te weten kon komen waar u verbleef, des te meer omdat dit op uw gewoonlijke woonplaats, uw ouderlijk huis, was. Het is algemeen geweten dat Al Shabaab over veel informanten in verschillende lagen van de bevolking beschikt. Bovendien hadden zij u reeds geïdentificeerd en bestempeld als collaborateur, een bom onder uw wagen geplaatst en uw verschillende keren gebeld op uw persoonlijk nummer. Het is dan ook ongeloofwaardig dat zij uw woonplaats niet te weten zouden kunnen komen als deze al die tijd ongewijzigd is gebleven.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u de bomaanslag op uw leven eerst in maart 2013 situeert om daarna april 2013 te verklaren (CGVS p. 8 en p. 10). Deze tegenstrijdigheid wat betreft het belangrijkste aspect van uw verhaal komt u toch al zeer wankel geloofwaardigheid niet ten goede.

U legde verschillende documenten neer om uw asielrelaas te ondersteunen, maar ook zij kunnen wat betreft uw geloofwaardigheid geen soelaas bieden. De foto's van de ontplofte wagen, noch het medisch attest over uw littekens, voegen niets toe aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. De foto van de wagen is immers op geen enkele wijze gelinkt aan uw persoon en ook de littekens kunnen een heel andere oorzaak hebben, wat ook op het medisch attest zelf wordt verklaard.

De andere door u neergelegde documenten vormen geen enkele ondersteuning voor de door u ingeroepen vervolgingsfeiten daar zij enkel bewijs kunnen leveren voor uw werk in het militair hospitaal. Echter, gezien de talrijke tegenstrijdigheden in uw verhaal kan er aan de vervolgingsfeiten zelf geen geloof worden gehecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen,.

Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 oktober 2016 een schending aan van *"artikel 3 EVRM; schending van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen; schending van artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991); schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet); schending van de zorgvuldigheidsbeginsel"*.

Verzoeker stelt volgende documenten te hebben neergelegd ter staving van zijn asielrelaas, met name een originele identiteitskaart van Somalië; een certificaat van zijn opleiding als verpleegkundige; een aanbevelingsbrief van *"de Health department van het militaire ziekenhuis in het district Hoban"*; een doktersbrief; verschillende foto's over het bomincident in april 2013 –, van welke *"we in het administratief dossier geen een van deze stukken een kopie vinden, noch een verwijzing in de beslissing met welke documenten ze rekening hebben gehouden om desbetreffende beslissing te nemen"*. Verzoeker is van oordeel dat de afwezigheid van kopieën in het administratief dossier, alsook het verwijzen naar deze stukken op een veralgemenende en niet-specifieke wijze in de beslissing, een schending uitmaken van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de motiveringsverplichting in hoofde van verweerder.

Wat betreft zijn nationaliteit en herkomst, stelt verzoeker dat er *"geen enkele twijfel is dat hij uit Mogadishu is"*, gezien hij alle vragen omtrent zijn regio kon beantwoorden, een gedetailleerde kennis over zijn clan etaleerde en met het vertonen van zijn originele identiteitskaart zijn verklaringen hieromtrent bevestigde.

Verzoeker is van oordeel dat verweerder bij het nemen van haar beslissing *"totaal geen rekening houdt met de veiligheidssituatie"* in Mogadishu. Verwijzend naar het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat m.b.t. de veiligheidssituatie in Mogadishu in de periode van 1 januari 2014 – 31 december 2015 vermeldt dat *"Al Shabaab gerichte moordaanslagen bleef uitvoeren en de slachtoffers vrijwel uitsluitend personen zijn die werken voor de federale overheid in de meest brede zin des woords"*, stelt verzoeker dat hij *"werkte voor een militair ziekenhuis, hetgeen door Al Shabaab wordt gezien als werken voor de overheid"*. Bovendien voert verzoeker aan dat er *"enkel en alleen in Mogadishu immens veel aanslagen"* gebeurd zijn in de periode van januari 2016 t/m september 2016, afgaande op de COI Focus *"Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu"* van 6 september 2016.

Aangaande de (gedwongen) terugkeer gaat verzoeker in op de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM. Hij citeert Amnesty International dat het gedwongen terugsturen van Somaliërs naar gebieden onder controle van Al-Shabaab op 23 oktober 2014 veroordeelde. Verder beroept hij zich op de praktijk van het IOM, dat *"terugkeer naar Zuid- en Centraal Somalië niet ondersteunde, vanwege de veiligheidssituatie"*, hetgeen bleek uit bovenvermeld ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen, van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Verzoeker stelt dat hij problemen kreeg met Al Shabaab nadat hij in 2011 werkte als ziekenverzorger in het militair ziekenhuis in Hodan Mogadishu.

2.5. Ter terechtzitting toont verzoeker zijn originele identiteitskaart en kleurenkopieën van zijn certificaat van het militair ziekenhuis van Hodan. Verzoeker stelt dat hij de originelen van alle documenten heeft neergelegd op het CGVS doch dit kan, zoals verwerende partij ter terechtzitting laat zien, niet blijken uit de map in het administratief dossier van de documenten, noch uit de index van deze documenten dat volgende stukken vermeldt: *"Nurse certificate (origineel); ID (kopie, origineel gezien); Foto's (origineel); Bewijs goed gedrag en zeden (kopie, origineel gezien); Geboorteakte (kopie, origineel gezien); Nurse certificate (kopie); Doktersbriefje (kopie, origineel gezien); Attest militair hospitaal (kopie, origineel gezien)"*. Het CGVS is volgens deze index in het bezit van verzoeksters certificaat van verpleger en van foto's, de overige originele stukken zijn in handen van verzoeker, waaronder zijn identiteitskaart die hij ter terechtzitting voorlegt. Waar het verzoekschrift stelt dat slechts op algemene wijze wordt verwezen naar verzoekers documenten, wordt niet toegelicht welke documenten niet in aanmerking werden genomen bij de bestreden beslissing, noch waarom dit zou geleid hebben tot verkeerde conclusies. Immers de commissaris-generaal betwist noch verzoekers identiteit, noch zijn herkomst uit Mogadishu en evenmin zijn werkzaamheden in het ziekenhuis van Hodan. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou tewerk gegaan zijn kan niet blijken.

2.6. Ter terechtzitting werd verzoeker over deze werkzaamheden ondervraagd in het licht van zijn verklaringen dat hij zijn scholing niet heeft afgemaakt (zie CGVS-gehoor p. 3-4, *"Bent u naar school geweest? Klein beetje, niet lang; Van welke leeftijd tot welke leeftijd? Ik ben van mijn 10 jaar tot 15 jaar gegaan, ik heb de school niet afgemaakt"*). Verzoeker verklaarde dat hij op voorspraak van zijn oom een baan vond in het ziekenhuis (CGVS-gehoor p. 4 *"Hoe bent u op het idee gekomen om als verpleger te werken? Vroeger heb ik nooit de bedoeling gehad als verpleger te werken. Ik had dat nooit gedacht; mijn hoop was om voetballer te worden, ik droomde om ooit voor ene groot team te kunnen voetballen, maar je hebt voorbestemming."*

Op een gegeven moment werd gezegd: je kan daar training volgen en dit kan je beroep worden en je kan daar geld mee verdienen. Wie heeft u dat dan gezegd? Dat was een man, een oom van mij, verre oom. Ik ben naar hem toe gegaan en die zei tegen mij: als je wil kan ik je daar naartoe brengen, je kan daar training krijgen, het was zijn idee eigenlijk. Moest u daarvoor een soort van selectieprocedure doorlopen? Neen, die man, die heeft het voor mij geregeld. Hij was 'lid' van het ziekenhuis, hij had daar contacten dus hij heeft alles voor mij geregeld").

Niettegenstaande verzoekers geringe opleiding, kan de Raad uit voorgaande aannemen dat verzoeker werkte als verzorger/ziekenoppasser in het ziekenhuis in Mogadishu.

2.7. Het verzoekschrift gaat niet in op de kern van de bestreden beslissing waarin wordt gemotiveerd waarom verzoekers problemen met Al-Shabaab niet aannemelijk zijn. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.8. Aan verzoekers problemen met Al Shabaab kan geen geloof worden gehecht. De vaststelling dat verzoeker niet eenduidig kan verklaren of hij door Al Shabaab enkele dagen werd vastgehouden (Dienst Vreemdelingenzaken) of enkele uren (CGVS) en waar hij werd gearresteerd, kan er slechts op wijzen dat verzoeker deze arrestatie niet werkelijk ervaren heeft. Verzoeker is hoe dan ook na deze beweerde, maar niet aannemelijke, arrestatie, nog twee jaar ongemoeid in Mogadishu gebleven op zijn gebruikelijke woonplaats. Aldus verklaart verzoeker niet waarom hij na 2 jaar zonder problemen en zonder veiligheidsmaatregelen te nemen, in Mogadishu te hebben verbleven plots moet vluchten uit zijn land. De verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) over de redenen waarom verzoeker genoodzaakt was nog zolang in het land kon blijven (DVZ het duurde 2 jaar voor zijn moeder de grond kon verkopen om zijn reisweg te bekostigen of had tijd nodig om een visum voor Soedan aan te vragen CGVS-gehoor 26 juli 2016, p. 8)) zijn niet enkel tegenstrijdig maar bovendien beiden niet overtuigend. Indien verzoeker na confrontatie hiermee op het CGVS, stelt dat hij wel maatregelen genomen had om contact met Al Shabaab te voorkomen, dan kon verwacht worden dat hij weet of hij na augustus 2013 zijn telefoon had uitgezet (CGVS p. 11) of een volledig ander nummer had genomen (Dienst Vreemdelingenzaken). Opnieuw betreft dit geen detail maar een aaneenschakeling van eenvoudige feiten waarvoor verzoeker actief maatregelen moest nemen en hij bezwaarlijk kon vergeten.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoekers familie blijkbaar goed bekend was nu zijn vader kok was (geweest) van de president van Somalië alsook chef was geweest in verschillende grote restaurants van Mogadishu en verzoekers oom hem een baan in het ziekenhuis kon bemachtigen. Verzoekers broer studeert ook aan de universiteit zodat kan aangenomen worden dat zijn familie over een uitgebreid sociaal netwerk beschikt. Een dergelijke familie kon dan ook niet aan Al Shabaab voorbijgaan indien ze verzoeker werkelijk wilden treffen tijdens de 16 maanden tussen de beweerdelijke laatste bedreiging en verzoekers eigenlijke vertrek.

2.9. Zoals de bestreden beslissing stelt voegt het medisch attest over verzoekers littekens niets toe aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas nu het attest zelf stelt dat de littekens een meerdere oorzaken kunnen hebben en voorts verwijst naar de verklaringen van verzoeker als aparte beweringen. De foto's van een uitgebrande auto kunnen niet aantonen wie de eigenaar ervan was, noch dat deze eigenaar persoonlijk gevisieerd was en evenmin wie hem zou gevisieerd hebben. De overige stukken van zijn werk en tewerkstelling als ziekenverzorger worden niet meteen betwist, doch kunnen niet aantonen dat verzoeker vervolgd werd in Mogadishu.

2.10. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen poging om deze in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht, het maken van verwijten naar het CGVS, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu naast “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*” van juni 2014 op de “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 26 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu). “*Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken*”.

2.16. Verzoeker kan niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu te meer verzoeker ook zelf verwijst naar de COI Focus Mogadishu. Het ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2016/03/31/somalie-2016-03-31>, p. 18-19) vermeldt dezelfde informatie -soms zelfs woordelijk- als in de COI Focus, Mogadishu. Verzoeker kan hieruit ook niet concluderen dat Nederland geen Somaliërs terugstuurt naar hun land nu verzoeker ook nog een rapport van Amnesty International van 23 oktober 2014 bijvoegt waarbij wordt gevraagd geen Somaliërs gedwongen terug te sturen naar gebieden onder controle van Al Shabaab. Amnesty International richt zich hierbij in het bijzonder op Nederland, Denemarken, Zweden, Noorwegen, de VK en Saudi-Arabië. Hoe dan ook verzoeker wijst op de gebieden onder de controle van Al Shabaab terwijl verzoeker afkomstig is uit Mogadishu waar zoals hieronder kan blijken geen situatie heerst zoals bepaald wordt bij artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die door verzoeker wordt toegevoegd kunnen de landeninformatie in het administratief dossier niet weerleggen of tegenspreken.

2.17. Vooreerst dient te worden gesteld dat noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden. Uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu kan wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM).

In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.18. De controle van het Somalia National Army (hierna: SNA) over het Somalische grondgebied groeide. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan.

2.19. Al-Shabaab van zijn kant probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behoudt Al-Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM uit waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016) en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al-Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al-Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al-Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al-Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al-Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering verschillende malen officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al-Shabaab die zich overgeven. (zie Cedoca COI, punt 3.1.1)

Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016, stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is.

2.20. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict-affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld en niet zoals het verzoekschrift lijkt te suggereren de gebieden onder de controle van Al Shabaab waarmee verzoeker geen uitstaans heeft.

2.21. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.22. Zoals hoger gesteld blijft de veiligheidssituatie in Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd.

Aldus kan blijken dat in Mogadishu de aanslagen in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvoien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. (punt 4 COI Focus, Mogadishu) Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. In tegenstelling tot wat verzoekende partij ter terechtzitting beweert worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan van het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

2.23. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.24. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin claudicatie de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.25. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHVM op theoretische wijze nu het EHRM wel zelf oordeemde (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015 bevestigde het EHRM opnieuw dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een *“gewone burger”* is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het *“Upper Tribunal”* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.26. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.27. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland, reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*

2.28. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij. Verzoeker benadrukt dat hij werkte voor een militaire ziekenhuis, *“hetgeen door Al Shabaab ook wordt gezien als werken voor de overheid”*. Echter, er werd reeds geconcludeerd dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met Al Shabaab geheel ongeloofwaardig zijn en hij bovendien zelf stelt dat hij na deze vermeende problemen nog 2 jaar probleemloos in Mogadishu verbleef. Verzoeker mag zich niet tot algemeenheden beperken. Nergens uit de toegevoegde landeninformatie bij het administratief dossier kan afgeleid worden dat alle overheidspersoneel in Somalië omwille van hun functie systematisch het doelwit wordt van Al Shabaab. Enkel de hooggeplaatsten dienen hun veiligheid voortdurend te verzekeren. Verzoeker had geen profiel dat door Al Shabaab gevisieerd wordt of kan leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.30. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.31. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.32. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK